

Patrocinium Defvntorvm

Hautin, Jacques
Leodii, M.DC.LXV.

§. 1. Theologorum super ea sensus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

Interea Rector domi preces nostris à somno excitatis indicit ante Venerabile Sacramentum palam expositum; tum defunctam sequitur Augustinus in silentio. Cùm peruentum est ad pontem quemdam, iussit defunctus Augustinum expectare, donec regrederetur, ac paulò post cum marsupio nummis gravi, quod manu tenebat, *Explica, ait, pallium, mi Pater, & huius pecuniæ partem defer, ego reliquum perferam.* Atque eo dicto factoque taciti domum remeant. Ubi in conclave Augustini venere, scedulam extrahit, atque Augustino præbens, *Ex hac, ait defunctus, cui, & quanta pecunia restituenda sit, aliâque ad levamen meum spectantia discite, reliquum pecuniæ vult Deus tuo arbitrio distribui:* actum evanuit. Porro rem totam cum Præsidi aperuisset Augustinus, ac deinde mandata explester, rediit post octiduum defunctus, actisq̃ue gratiis, istius beneficii gratam æternamq̃ue memoriam adpromisit. Nierenbergius in viris istius

tha de Cruce, Seraphici Ordinis Tertiaria. *debitum*
Ad hanc, quippe pietate in defunctos cele- *sum in-*
brem, venit mater adolescentis nobilis, *dicat.*
militiæ mortui, cùm sacris Ecclesiæ myste-
riis esset communitus, eumq̃ue Agathæ ve-
hementer commendavit. Illa igitur in
preces se dare, voluntarias pœnas suscipere,
denique libertatem adolescentis seriò cu-
rare. Dum hæc fiunt, nocte quadam pre-
cibus pro eo fundendis intentæ se obijcit
adolescens, eumq̃ue se esse asserit, pro quo
oraret, & cùm tantâ charitate sit, petere
se ut matri suæ hæc significaret. Primum,
detineri in carcere Purgatorio: Alterum,
ephæbum quemdam sua causâ in prælio
interemptum eodem claudi: Tertium, de-
bere se adhuc his & illis certum pecuniæ
numerum. Quartum, preces, ac sacrifi-
cia, stipemq̃ue pro utrisque exaugenda ef-
se. Nihil horum non gnæviter explevit
Agatha. Actum demum defunctus gloria
inclutus ei se videndum præbens gratias
quàm potuit maximas rependit. Joannes
de Rechac, in vita eiusdem Agathæ.

912.
Defunctus

Anno 1620. ad Superos migravit B. Aga-

CAPUT QUARTUM.

Quantum piis manibus proficit oratio.

Hoc est præcipuum, & libri hujus, & totius ferme tractatus, caput, discutere, quæ sit, orationis virtus ad levamen piorum manium, Quam quidem antea tetigimus: sed impræsentiarum, quia proprius locus est, latius explicare habemus, ut celeberrimum hoc suffragiorum genus pro dignitate, ac varietate sua pertractetur. Si quidem ad orationem vel spectant, vel referuntur sacrificia, Synaxes quæ consuetæ, quæ proprio nomine Generales, preces item simplices seu publicæ, seu privatae, nec non sacræ peregrinationes, sodalitates, & ejusmodi: quæ omnia hoc capite Deo bene fortunante concludemus. De quibus quia rectè sine ejusdem Numinis ope differere non valemus, principio illud oramus, ut de oratione pro defunctis sumendâ opportunè ad motum animorum, solatiumque piorum manium disputemus.

ARTICULUS I.

Differitur generatim de orationis ad opem defunctis ferendam efficacitate.

§. I.

Theologorum super ea sensus.

DUPLICEM orationi virtutem tribuunt Theologi. Prior est impetrandi, quod petit: posterior satisfaciendi. Prior ei competit ex ipsius naturâ; quæ enim petitio est, ad obtinendum, quod postulatur apta est, cùm deceat eum, à quo quid postulatur, nisi quo avaritiæ, aut asperitatis vitio laboret, id quod postulatur concedere. Huc accedit Christi promissio, non paucis, quæ missa facio, locis, quæ securam voti sui reddit orationem, si modo condi-

913.

Impetrandi vs con-
venit ora-
tioni.

conditionibus necessariis instructa sit; cum promissioni divinæ nulla fraus, aut error subesse possit.

914.
Propriè.

Est autem hæc impetrandi facultas ita propria orationi, ut aliis virtutum operibus non conveniat, nisi quatenus eam habent sibi conjunctam. Quod igitur Sancti Patres pronunciant, eleemosyna ac jeiunio tanquam alis binis orationem sublevari, id ita intellige, quod hæc disponant hominem, vel ut attentius oret, repressâ scilicet vagandi libertate mentis, quippe per auxilia gratiæ, quæ ipsa promerentur: vel ut facilius exaudiat, nempe ob gratiam sanctificantem piis operibus cumulatam. De quo vide Suarium de oratione l. 1. c. 4.

915.
Quid oratio impetret defunctis.

Porro quæ pro piis manibus oratio habetur, impetrat primum, ut Cœlites pro iis Deum precentur, tum ut mortalium satisfactiones iisdem destinatæ à Deo admittantur, si quidem, quod postmodum videbimus, possunt pro illis non admitti, quibus sigillatim destinatæ sunt. Deinde obtinet, ut in mentem pluribus veniat, sitque cordi iisdem Numen quâ precibus, quâ piis operibus propitium reddere. Ad hæc impetrare eadem potest, ut piorum manuum libertas acceleretur, eâ saltem lege, ut diurnitas pœnarum intentione compensetur. Addit Suarius dubitanter, in orationis quoque potestate positum esse obtinere, ut Calitum satisfactiones iis reliquæ, nequedum ulli applicatæ, illis, quos commendamus, nominatim applicentur. Quæ sententia pia quidem est, graves tamen parit difficultates. Inter cæteras istam, quod si liceret satisfactiones, quæ mihi superfluæ fuerunt, postmodum mihi met ipsi, vel alteri applicare, liceret certè iam satisfacere pro culpis futuris; quod absurdum est, cum satisfactio debitum pœnæ, atque adeo culpam supponat. Cæterum vel ex his satis patet, non sine piorum manuum iniuriâ destinari aliis fructum impetrationis, quando totus vel Missæ, vel precum, vel piorum operum fructus iis debetur: Cum id aliud non sit, quàm *rapinam facere in holocausto*.

916.
An remissio pœnæ proximè impetretur.

Maximè si pœnarum lustralium remissio proximè impetrari possit, quod quidem non semel, nec cum paucis asseruimus: tamen negat Suarius. Nam per se expedit, ait, ut delicta non maneant impunita; atque opera Dei illustriora sunt, quod exactius in eis iustitia & misericordia servantur; magis autem servatur iustitia, si hæc remissio semper fiat per modum solutionis. Et in hoc etiam magis relucet misericordia, quod auxiliium detur ad solutionem per se, vel per alios faciendam: & maximè, quan-

do fit per alios, non solum fit beneficium, & misericordia iis, pro quibus solutio fit, sed etiam iis, qui ad eam exhibendam excitantur, nam & ipsi proficiunt, & alios iuvant. Atque hoc modo quæ pro defunctis fit, exauditur. Hactenus ille de Purg. disp. 48. sect. 5.

Sed respondetur, neque tum, cum pœnæ remissio proximè impetratur, delicta manere impunita; quandoquidem pro pœnâ iis debita satisfactiones Christi applicentur: quemadmodum per sacramenta, aut sacrificia: in quo ipso iustitiæ divinæ fit satisfactio. Et ipsa quoque misericordia in tali remissione magis relucet, quia & ad eiusmodi impetrationem auxilium cœlestis ipsa confert, & gratis donat pœnarum piis manibus solvendarum veniam, & orationis velut vehiculo orantes promovet ad Christianam perfectionem. His adde varias rationes alibi per occasionem sparsas. Cum enim ab homine veniam pœnæ proximè impetrare possimus, cur non à Deo? Certè confessarius confidenti imponere potest orationem pro defunctis, reservata ipsi suæ orationis satisfactione, unde continuo intelligitur solum impetrationis fructum ad defunctos pervenire, eosque levare. Denique rogat Ecclesia *clementiam divinam, ut intercedente Beata Virgine cum omnibus Sanctis, propinquos, ac fratres nostros qui ex hoc sæculo transferunt ad æternam beatitudinis consortium pervenire concedat*. Igitur illorum precibus, atque adeo impetratione sola purgantem pœnæ levare possunt, & cœlum mortuis obtineri. Id enim proximè ac disertè petit Ecclesia: non verò ut illarum virtute precum ad levamen eorum mortales excitentur.

Verum tamen certius est, magisque receptum, orationem virtute satisfaciendi cæteris communi non parum pios manes sublevare. Etenim imprimis fide divinâ certum est, illam ut meriti, ita & satisfactionis efficacem esse. Et ratio prioris est, quod actio sit ex naturâ suâ honesta, atque ex fide procedat: posterioris autem, quod insuper difficultatem aliquam sibi adjunctam habeat. Nam mentalis quidem oratio, quæ in mentis ad cœlestia ascensu sita est, non sine labore stare potest, quippe quod mens ad ima ac sensibilia suo pte nutu semper feratur: Vocalis autem addit mentali verborum pronunciationem, quæ labori ac defatigationi conjuncta est. Quare meritò Tridentinum sess. 14 cap. 13. & unâ Theologi, inter opera satisfactoria orationem recēsent. Meritò Chrysostomus Hom. 6. de incomprehensibili Dei natura, Nec, inquit, si casus specietes humanos, tollere vires possunt

917.
Affirma-
tur.

918.
Oratio sua
suscipit.

possunt orationis, quando & ipsam peccatorum naturam extinguunt, & compendio excidunt, ac delent. Merito quoque Augustinus in Enchiridio ad Laurentium, de quotidianis autem brevibus, levibusque peccatis, inquit, sine quibus hæc vita non ducitur, quotidiana oratio fidelium satisfacit. Eorum est enim dicere. Pater noster, qui es in cælis: qui iam Patri tali regenerati sunt ex aqua, & Spiritu Sancto. Delet omnino oratio minima, & quotidiana peccata, delet illa, à quibus vita fidelium sceleratè etiam gesta, sed penitendo in melius mutata discedit: si quemadmodum veraciter dicitur: dimitte nobis debita nostra, quoniam non desunt, quæ dimittantur: ita veraciter dicatur, sicut & nos dimittimus debitoribus, id est, si fiat quod dicitur. Ita præclare Augustinus.

919.
Maximè
inter om-
nia Suarior
reffe.

Quin etiam Suarius innuit inter opera satisfactionis potentia primas obtinere oratione. Sic enim habet l. r. de oratione c. 22. Solent satisfactoria opera ad tria principaliora opera revocari, inter quæ unum, fortasse potissimum, est oratio. Neque vir eximium hujus pronuntiati sui reddit rationem; quamvis haud scio, an ab aliis hac in parte sit probandus, cum cæteris patibus illud opus præstet virtute satisfaciendi, quod molestius est, & difficile sit sibi persuadere gravibus corporis aut animi suppliciiis sponte susceptis, aut patienter toleratis, ut flagellatione cruentâ, vel remissione non levis injuriæ, aliisque ejusmodi, molestiorem, ac difficiliorem esse. An id igitur forsitan dixit, quod vis satisfaciendi non modò ab operis difficultate, sed & maximè à susceptione illius, aut laudabili tolerantia petenda sit? Oratio autè quia affectibus animari solet seu amoris divini, seu studii ardentis animarum, seu conformationis humanæ cum divina voluntatis, seu alii ejusmodi, molestias sibi annexas promptius, & sanctius exhaurire nata est? Crediderim profectò; nec repudiandam censuerim hanc alteram causam, quod eadem oratio sacrificium, ac synaxim complectatur, quæ duæ res maximâ pollent satisfaciendi potestate. Quibus adde, si liber, quod asseruimus, cætera quidem opera vim habere satisfaciendi, sed solam; imò neque hanc, nisi quatenus orationi seu piæ intentioni conjuncta sunt; orationem verò ornari in super potestate pœnarum veniam impetrandi, atque hoc respectu inter opera satisfactoria excellere. Ex quibus clarè conficies ad mitigandos expiatorios ignes oratione efficacissimam esse, ac pròinde frequenter & copiosè adhibendam.

§. 2.

Res hæc ex litteris sacris, & SS. Patrum sententiis illustratur.

VERUM enim verò facultas hæc ex divinis, ac SS. Patrum sententiis de more explananda est. Quid igitur sacræ paginæ? Imprimis Spiritus Sanctus orationis mercedem appellat pacem. Creavi, inquit, Isaïæ 57. fructum labiorum, pacem. Quis enim ille fructus labiorum? nempe fructus precum, quæ labiis pronuciari solent. At quæ pax inquilinis Purgatorii parari potest, aut quæ ratione à Deo alieni sunt, qui eidem amore conjunctissimi? Vis cognoscere? Audi aliquem ex illis Jobi c. 7. sic Numini inclamantem: Quare posuisti me contrarium tibi? id est inquit Pineda, cum ardentè petam peccati veniam, cur manvis assiduas mecum exercere inimicitias, & tamquam cum perpetuo hoste agere? ubi observa pro contrario posse reddi ex Hebræo, oppositum, in quem scilicet sagittas, jaculæque contorquemus: quasi dicatur, quorsum me tibi è regione propositum habes, quem jaculis tuis configis? Et factus sum mihi met ipsi gravis, id est, propterea namque esse, & vivere, molestissimum mihi est, quod tamquam à te alienus hinc exercear. Audi & illum ore Jeremiæ eodem propè modo gementem Thren. 3. Tene dit, inquit, arcum suum, & posuit me quasi signum ad sagittam, misit in venibus meis filias pharetra, & paulo post: Repulsa est à pace anima mea, oblitus sum bonorum. Nonne jam intelligis procul à pace abesse, quæ Deus sic accipit, quasi in eum unum velut in scopum, iracundiæ suæ sagittas omnes intendat? tantis illum configit doloribus! Ergo oratio piorum hanc piis manibus optatissimam pacem parit, ut velut filii habeantur, ut Patris æterni conspectu partiantur, & velut hæredes regno cælesti fruantur. Et id videtur innuere Scriptura loco statim laudato, addit enim Deus, se creasse pacem ei, qui longè est, & qui prope. Quis enim prope, nisi qui Deo per orationem & familiaritatem propinquat? Quis longè, nisi pii manes, qui procul à nobis remoti sunt, & à Deo tamquam divulsi, & alieni? sed pax orantis alia est, alia illorum: illa bello mixta, quia nempe pax adhuc militantis, ac peregrinantis, atque aded non liquida, non omnino ab omni periculo sincera; cum pax fidelium Deo animarum, dum parata est, tutissima sit, ac æterna.

920.
Oratio pacem defunctorum creat.

Pp

Alterum